

VĚTRNÍK

Ročník XLVII.

Pondělí 10. října 2016

číslo 4.

Rádobydivadlo je tragický soubor

V sobotu odpoledne přivítal Krakonoš z divadelního balkónu nejen umělce z Prahy, herce Jaromíra Noska, ale také soubor z Litoměřicka, Rádobydivadlo Klapý. Ten se na cestu do Vysokého vyzbrojil lískami na ovoce, do kterých cestou podél silnic posbíral nějaká jablka. Za přípravný výbor přehlídky jim příjemný pobyt ve Vysokém popřál Honza Hejral, za SČDO Klapáky přivítal historicky první předseda svazu, JUDr. Milan Kyška, a popřál jim bez dlouhých řečí úspěch na vysokém jevišti.

„Už nebudu říkat, že sem jezdíme jako domů a hrajeme tu rádi,“ prohlásil režisér Ladislav Valeš.

Dnes		
kdy	co	kde
9:00	Ženitba	velký sál
	Zákupy	
9:30	seminář	malý sál
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Klapý	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Bystřice	před divadlem
15:00	vítání Zákupy	před divadlem
16:00	Klaun	velký sál
16:30		
17:00	Bystřice	
20:00	Ženitba	velký sál
20:30		
21:00	Zákupy	
21:30	seminář KDP	půdička
22:00	společenský večer	U Medvěda

„Kdo nás zná, ví, že jsme tragický soubor, jehož hry mnohdy tragicky končí. A proto je někdy na rozváženou, zda jít na pohřeb, nebo do divadla. Pokud se rozhodujete, pojdte do divadla, tam aspoň neprší,“ zval na večerní představení Valeš a připomněl, že společně s Vysockými i jejich soubor slaví letos kulaté výročí jen s nepatrným rozdílem. „Zatímco vy si připomínáte 230 let, tak my slavíme třicet,“ dodal režisér Rádobydivadla Klapý.

(jn)

Recenze: Milan Schejbal

Ladislav Valeš, ...dlouhá cesta

Rádobydivadlo Klapý

slava Valeše. Jednotlivé epizody jsou přehledné a díky použitým scénickým prostředkům se, podle mého názoru, může v drtivé většině divák orientovat, v jaké časové i významové situaci se postavy ocitají. Ke zdaru celkového vyznění inscenace přispívá vynalézavá a symbolické rovině příběhu plně odpovídající scénografie, ale i herecké výkony všech aktérů, přičemž je nutné vyzdvihnout především Jaromíra Holfeuera jako Isaku Borga a Lenku Svobodovou Šťastnou jako Marlenne.

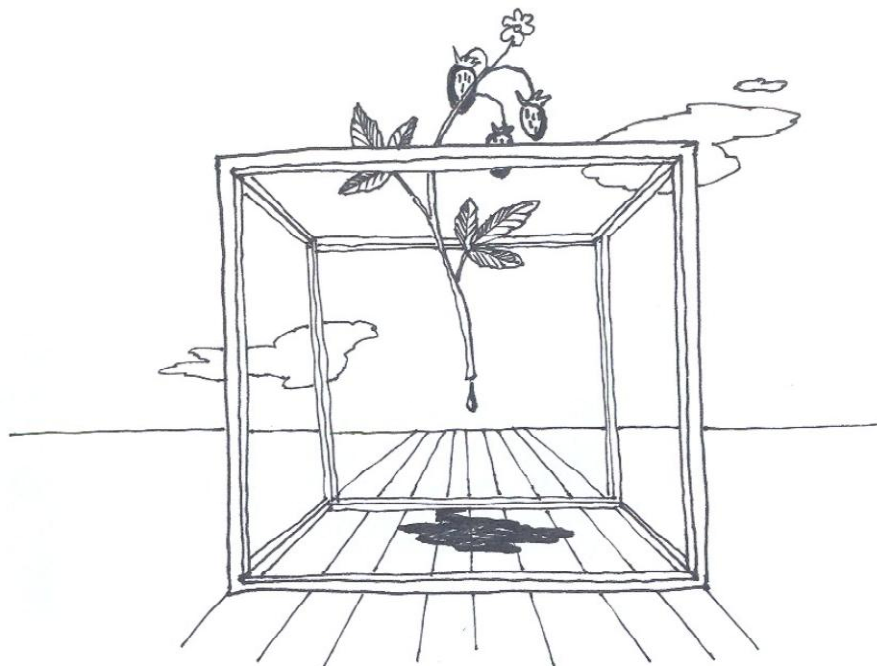
Jak již bylo naznačeno, symbolika hraje významnou sémantickou úlohu jak v citovaném filmu, tak v inscenaci souboru z Klapý. Lesní jahody jako symbol mládí, Sára ze snu jako symbol promarněné lásky, těhotná Marlenne jako symbol pokračování rodu Borgů, postavy Anderse, Viktora a Sary jako věčný boj materialismu a duchovna atd. I s touto rovinou se Rádobydivadlo vyrovnalo se ctí včetně závěrečné pointy, kdy duchovní poznání a následná psychická úleva hlavního hrdiny znamená svým způsobem naději harmonických vztahů ostatních postav. Z tohoto úhlu pohledu je poněkud nejasná a režijně ne zcela přesně artikulovaná situa-

Ingmar Bergman byl švédský filmový a divadelní režisér, spisovatel a dramatik, jeden z nejvýznamnějších filmařů 20. století. Jeho díla jako Sedmá pečeť, Pramen panny, Jako v zrcadle, Mlčení, Šepoty a výkřiky, Podzimní sonáta, Fanny a Alexandr, Scény z manželského života a další patří vůbec k tomu nejlepšímu, co bylo ve filmovém umění dosud vytvořeno. Jeho filmy se často zabývají existenciálními otázkami (především o smyslu života), smrtí, osaměním, pravdou a vírou v Boha. To vše se v plné síle promítá i v Lesních jahodách, které jsou spolu se Sedmou pečetí považovány za počátek Bergmanovy vrcholné filmové tvorby. A právě filmový scénář Lesních jahod se stal výchozím bodem divadelní inscenace souboru Rádobydivadlo Klapý ...DLOUHÁ CESTA.

Ústřední postavou celého příběhu je postava Isaka Borga, předního vědce, který má být na sklonku života na své mateřské univerzitě v Lundu významně oceněn, ale tváří v tvář smrti si díky svým snům a vzpomínkám z mládí uvědomuje pomíjivost a relativnost světských hodnot, jaké pro něho dosud znamenaly velké vědecké úspěchy. Dochází k poznání, že po lidské stránce byl celý život egocentrikem, zatrpklým člověkem bez lásky, bez přátel a před blížící se smrtí je

zcela osamocen. Děj inscenace (i filmu) se odehrává v jeden jediný den a je v podstatě ucelenou sérií reálných, retrospektivních i snových epizod (někdy nostalgických, jindy poetických, ale i záporně banálních) sjednocených díky využití principů filmového žánru, označovaného jako tzv. road movie (zde Borgova cesta autem do Lundu).

Zmíněné ústřední téma se souboru Rádobydivadla podařilo ve včerejším představení z jeviště sdělit, a to i díky v zásadě soustředěné a pregnantní režii Ladi-

ce, ve které se Isak Borg rozhodne, že přehodnotí svůj dosavadní život, tj. co je tím nejvýraznějším impulsem a zároveň „spouštěčem“ (ve filmu je to velmi sugestivní surrealistický obraz vylištěné ulice, do které přijede pohřební kočár, z rakve vypadne

tělo Borgia, on se potká sám se sebou a uvědomí si tím blízkost smrti). Stálo by za to zamyslet se také nad temporytmem inscenace, neboť zvláště výstup Matky působí poněkud rozvláčně. Jsem ale přesvědčen, že to je dáno zejména tím, že stejný nebo po-

dobný temporytmus mají scéna předcházející i následující.

Ani tyto „vady na kráse“ nemohou však, podle mého názoru, zpochybnit, že jsme včera večer byli přítomni nevšednímu divadelnímu zážitku. Díky za to.

KDP mladým

Včera jsme shlédli divadelní představení ...dlouhá cesta v podání Rádobydivadla Klapý. Motiv cesty jsme vnímali jako cestu k životní změně Isaka. Započíná ji jako sebestředný, zahorklý člověk, pro kterého je kariéra důležitější než mezilidské vztahy. Postupně nám odkrývá svou minulost a dozvídáme se, že vše začalo zklamáním v lásce. Doprovází ho snacha Marlenne, s níž má nevlídný vztah, dokud Marlenne nepoznává jeho matku, díky čemuž pro něj nalézá pochopení - na Isaka působí jako katalyzátor. Během cesty poznávají tři stopaře. Ti symbolizují život a jsou analogií k Isakovu mládí. Jde totiž opět o dva muže s rozdílnými hodnotami a se zájmem o jednu dívku. Důležité je také setkání s matkou, při němž

si Isak uvědomuje, že nechce dopadnout jako ona. Marlenne nám odkrývá konflikt s Isakovým synem. Evald byl poznamenán svým otcem, vyhýbá se vztahům a nechce být na světě, ale nakonec se rozhodne vztah s Marlenne zlepšit. Na konci cesty Isak umírá poté, co své životní priority přehodnotí. Přes to, že představení končí smrtí hlavní postavy, konec působí pozitivně.

Zvláště jsme ocenili herecký výkon Jaromíra Holfeuera v roli Isaka. Líbily se nám šikovně provedené přechody mezi vzpomínkami, sny a realitou, a také projektování negativních zkušeností z minulosti do snu (Sigfrid, Altman). Všimli jsme si invenčního využití scénografie - konkrétně dvou bočních stěn. Uvítali jsme, že představení nemělo pauzu, čímž si udrželo napětí.

Do celé hry nám nezapadl náhlý hudební vstup Pink. Rušivě na

nás působily i kostýmy stopařů, které byly příliš moderní. Nejasný pro nás byl význam panenky - dítěte přehozeného přes stěnu, nakonec jsme si to vyložili jako Sárinu schopnost zraňovat.

Hloubka tématu nás citově zasáhla a vyvolala tříhodinovou bouřlivou diskuzi.

Jak to vidí půdička

Inscenace ...dlouhá cesta se dotýká problému bilancování na konci života. Téma jsme pochopili, ale ztráceli jsme se v ději. Metafory a symboly zde příliš nefungovaly, nebyly srozumitelné. Nepochopili jsme, co chce režisér sdělit. Chtěli bychom vyzdvihnout výbornou jevištní řeč a herecké nasazení.

Ne, s vámi už nemluví!

Mohl jsem být lékař

Hostem nedělní odpolední besedy byl tentokrát herec Jaromír Nosek, který pochází z nedalekých Semil. Dle tradice se zúčastnil také vítání před divadelní budovou společně se souborem Rádobydivadlo Klapý. Herec se skromně chtěl vzdát zdравиč před divadlem. „On pan Nosek nechce předstoupit před vysoký mikrofon, protože se prý stydí,“ komentovala situaci ředitelka přehlídky Svatka Hejralová. „Já jsem sice z nedalekých Semil, ale ve Vysokém jsem na přehlídce úplně poprvé, a tak

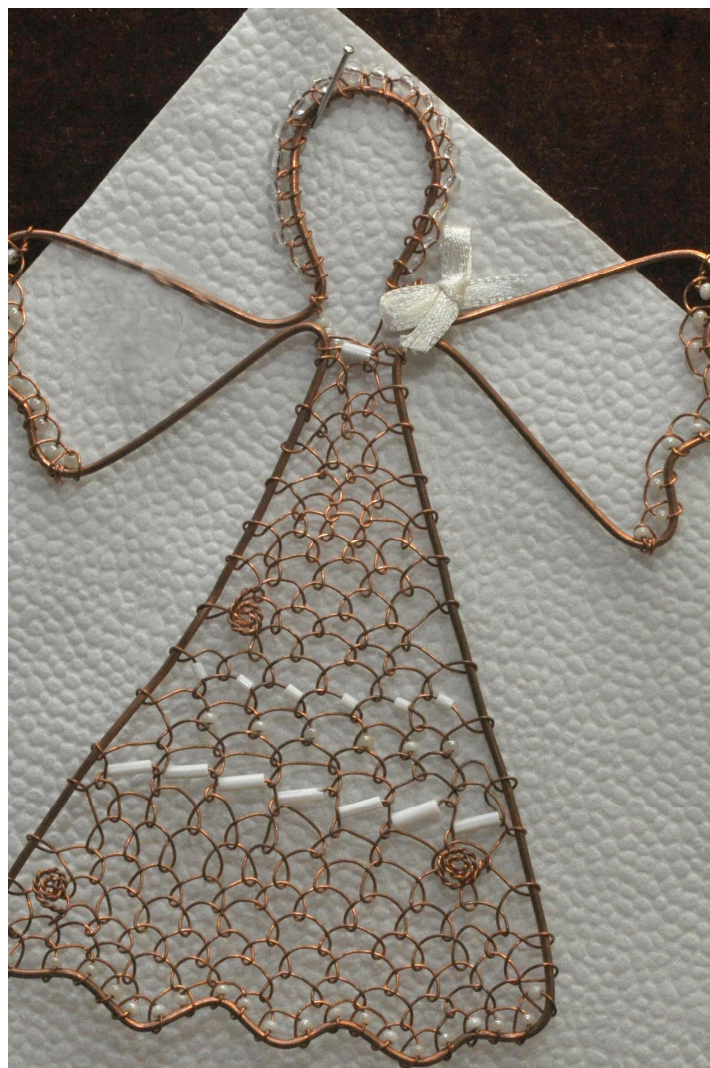
doufám, že na stará kolena něco nového uvidím. Ne, vy nic neříkejte, s vámi já nemluvíme za to, jak jste mě nedostala před mikrofon,“ překonal svou stydlivost semilský rodák.

Pro naprostou úplnost však musíme uvést, že herec neřekl úplně pravdu. Na prknech vysokého divadla totiž hrál hned dvakrát, a to coby student semilského gymnázia ve hře Tři v tom a Šíleně šílená princezna, oboje v režii Daniely Hejralové.

(jn)

Hostem nedělní odpolední besedy byl představitel nastupující herecké generace Jaromír Nosek. Rodák z nedalekých Semil studoval na tamním gymnáziu a nejprve uvažoval o studiu lékařství. Tatínek je však velmi dobrý ochotnický herec a Jaromír se nakonec rozhodl pro studium muzikálového herectví na JAMU v Brně. Později se však přešel k činohře. Ještě během studií natočil s Filipem Renčem film Rebelové. Krátce hrál v olomouckém divadle, poté se vrátil do Brna do divadla Husa na provázku, byl členem Městských divadel pražských, nyní je na volné noze: „To mi vyhovuje. V každém angažmá jsem vydržel tak nejdéle tři roky. Delší dobu mě to nebaví. Vyhovuje mi, že se setkávám s různými lidmi, jak hereckými partnery, tak režiséry. Mám pocit, že nestagnuju,“ vysvětlil. Na otázku, zda má nějakou vysněnou roli, odpověděl: „Nemám. Nikdy jsem neměl. Myslím, že když člověk čeká na nějaký sen, minou ho příležitosti třeba i lepší. Mně vždy tak nějak něco spadne, jako třeba teď příležitost v příbramském divadle v představení Velký Gatsby,“ zamyslel se Jaromír Nosek. (jn)

Dárky z Vysokého

Dámy, máte rády neobvyklé šperky z drahých kamenů? Pánové, nevíte co pěkného přivést jako suvenýr z Vysokého své lepší polovičce? Pak právě pro vás je připravený doplňkový sortiment krámků před hospůdkou U Bruncvíka (malým sálem). K dostání jsou také náramky a náušnice i přívěsky s kameny firmy Swarovski.

(jn)

**Ve snaze připomenouti se
uskuteční VOBSKOČÁK**

malé vystoupení

ve čtvrtek 13. 10.

ve 22.31 hodin

Vstupné

**dobrovolně dobrovolné
(tedy co kdo dá).**

Představení

**potrvá nejvýše hodinu
(bez přestávky).**

Program: pestrý.

DS Na štaci bude jezdit na zeli

Téměř jako rodinný podnik se včera tvářilo loučení s němčickým souborem DS Na štaci. Moderátorem byl Jan Hejral, který předával postupně slovo ředitelce přehlídky - matce Svatě Hejralové a předsedovi SČDO - strýci Josefu Hejralovi, aby závěrem zanotoval píseň Tam na horách se svou tetou.

Nicméně Němčičtí se dozvěděli, že jsou vždycky vítáni a divadlo rozhodně nemají přestat hrát a že se ve Vysokém budou všichni těšit na jejich jubilejní desátou účast zase s nějakou legrací. „No nevíme, my sem asi budeme jezdit raději na zeli,“ ozvalo se z řad souboru.

Hosteska Klaudie konstatovala, že bylo hned vidět, že soubor přijel ze slunného kraje. „Jsou takoví pohodoví, plní energie, už na rohu pošty začali tančit a zpívat,“ vyznala se ze sympatií k DS Na štaci Klaudie a rozdala mezi jednotlivé členy čokoládové kaštiny pro štěstí. Čímž uvedla do rozpaků Miluši Poláčkovou: „Je mi líto, že jsem nezapomněla na dárek pro naši milou hostes-

ku, ale zvu ji k nám na Hanácký divadelní máj, kde bude naším významným a váženým hostem,“ slíbila a hlas ze souboru připomněl: „Šak do autobusu se vejde už teď.“

Dále Poláčková konstatovala, že neodjíždí zdrcená. „Naopak, cítili jsme se tu velmi dobře. Lidem jsme snad udělali radost a já odjíždím dojatá i šťastná. Rozhodně, když ne s divadlem, tak přijedu alespoň na návštěvu,“ slíbila.

Lenka Richterová, autorka loga k 230 letům divadla, již vyzval Honza Hejral k proneseu připitku, konstatovala, že její život je skutečně trochu kočovný – pochází z Vysočiny, pár let žila ve Vysokém a nyní bydlí nedaleko Boleradic. Pozvedla sklenku a pronesla připitek: „Říká se, že nad alkoholem se nedá zvítězit, jen Moraváci remízovali. Ani to jsem ještě kvůli kojení nestihla, tak vám připiju jablečným džusem a poradím způsob, jak se zaručeně do Vysokého opět vrátit,“ připomněla Lenka zvyk v obíhání kostela.

Starosta vysokého spolku Krakonoš Karel Bárta konstatoval, že se souborem z Němčic na Hané zapředl po jejich představení velmi zajímavý rozhovor. „Zaujalo mě, že vy také organizujete týdenní přehlídku, ale navíc v jednom týdnu máte přehlídky dvě, krajské, což je obdivuhodné. Vydržte! Bez vás bychom my nebyli, protože od vás k nám chodí tituly,“ řekl Bárta.

(jn)

To, co řeknu, musí platit, tvrdí režisér Pavel Němec

Na Pavlu Němcovi mě již před rozhovorem zaujala informace, že je nejenom režisérem, ale i textářem. A aby toho nebylo málo, dokonce ho při hře Klaun, kterou nám se svým divadlem BANDA ve Vysokém nad Jizerou interpretuje, můžeme vidět i na jevišti.

Po kolikáté ve Vysokém nad Jizerou účinkujete?

Letos je to naše premiéra. Já osobně jsem tu asi po dvacáté.

Jste režisérem a zároveň autorem hry Klaun. Kdy a jak vznikl prvotní nápad?

Kdysi jsem v Benešově založil soubor Svatopluk, ze kterého jsem později odešel a utvořil rodinné divadlo. Chtělo to něco, co by šlo zahrát i v malém obsazení. A tak jsem začal psát hru Klaun. V této hře tvoříme jednu dvojici já s manželkou a druhou dcera s mým bývalým žákem.

Můj bratr namlouvá hlas a partner další dcery zvučí a svítí. Mám radost, že je do divadla zapálená skoro celá rodina.

Jaké má divadlo rodinného typu mínusy?

Mínusy jsou velké. Já si totiž myslím, že autor by neměl režisrovat a režisér nepatří na jeviště, ale do hlediště. Je to chyba na druhou. Když při zkoušení režisuji, sedím v hledišti a volám svůj text. Ostatní tedy nehrají na partnera, ale na prázdné místo a já nezkouším svou roli tak, jak bych potřeboval. Když jsem na jevišti, nevidím to zase z režiséřského pohledu. I s vědomím tohoto problému jsme do toho šli.

Když jste zároveň režisérem i hercem, necháte si třeba radit od ostatních herců? Nebo si zachováte režiséřskou pozici neustále a režírujete sám sebe?

Jak jsem říkal, že jsem odešel ze souboru, bylo to kvůli tomu, že jsem nevěřil svému tátovi. Vedli jsme dlouholetý spor. Já se ho totiž snažil přesvědčit, že by měl být větší demokrat. On mi vždycky říkával, že si pletu divadlo s demokracií, že to jsou přeci naprosto odlišné pojmy. V divadle BANDA je zaveden systém osvětleného monarchy. To, co řeknu, musí platit. Tím ale všechny problémy padají na mou hlavu.

Jak dlouho jste hru psal?

To už si nepamatuji, hra je stará. Většinou ale tvořím tak rok. Půl roku nosím v hlavě nápad, zpracovávám ho, domýšlím si. Měsíc zpracovávám text, pak ho odložím a nechci ho dva tři měsíce ani vidět. Poté vždy po nějakém čase upravuji a opravuji, až jsem spokojen.

(gab)

Chceme hrát po svém a vždy do toho dát něco ze sebe

Divadelní spolek Havlíček Zákupy je nejstarším českým ochotnickým spolkem na Českolipsku. Na Krakonošově divadelním podzimu představuje hru *Ženitba*. Vyzpovídala jsem režiséra Jiřího M. Šimeka a principála Boba Bartoše. Domlouvat se s těmito pány byla radost. Když jsem se jich zeptala, jestli mi mohou poskytnout krátký rozhovor, s úsměvem odvětili: „Od toho jsme přeci tady!“

Co pro vás účast na přehlídce Krakonošův divadelní podzim znamená?

Bob Bartoš: Pro spolek je to,

vzhledem k tomu, jaká je historie a pověst této přehlídky, velmi významná záležitost. Myslím, že je to jistý vrchol každého amatérského herce. Letos je to náš vrchol číslo tři! Poprvé jsme zde hráli před třidvaceti lety, podruhé před čtrnácti a potřetí nyní.

Hru *Ženitba* uvádí od roku 2009 i divadlo Na Jezerce. Zajímaloby mě, jestli jste ji vy nebo herci vašeho spolku zhlédli i v podání profesionálů.

Jiří M. Šimek: Domnívám se, že někteří herci viděli televizní záznam. My se ovšem snažíme příliš neopisovat. Chceme hrát

po svém a vždy do toho dát něco ze sebe.

Jak byste mi hru ve svém podání představili?

Jiří M. Šimek: *Ženitbu* není třeba představovat. Lidé ji znají a právě proto, že ji znají, pokusili jsme se ji ozvláštnit pěveckými čísly. Někteří odborníci se domnívali, že se tam zpěv nebude hodit, ale jakmile to viděli a slyšeli, byli prý příjemně překvapeni. Cílem této komedie je ukázat, kolik je kolem nás zbytečných lidí, bez kterých bychom se s klidem obešli. (gab)

Velká omluva Rudovi a jeho ctitelkám

Včera jsme tak pěkně vyjmenovali letošní jubilanty včetně uvedení číslce, jež označuje jejich věk. A povedla se nám neomluvitelná chyba: uvedli jsme, že režisér Rudolf Felzmann oslavil letos osmdesátiny. Energický režisér a lektor půdičkářů však oslavil pětasedmdesátiny. Velmi se za chybu omlouváme a ještě jednou přejeme hodně štěstí do dalších let.

(jn)

23:31

Vidíme jen do půlnoci

Kabáty ze šatny je nutné si vyzvednout před půlnocí. To je oficiální informace o otevírací době místní divadelní šatny. Když ji však v sobotu večer jeden z diváků ověřoval, bylo mu řečeno, že to není informace přesná: „Není pravda, že do půl dvanácté šatnu zavíráme, ale pouze do té doby jsme schopní přečíst číslo na lístku,“ uvedl vše na pravou míru šatnář Martin.

(jn)

Jo, jo, je to pravda...

Sluníčko za hora zapadlo,
sem tam trochu zamžilo,
když jsem kráčet na divadlo,
což mě velmi těšilo!

Divadlo se trochu táhlo,
i když herci dobří byli,
srdce mé po pauze prahlo –
už aby to dokončili.

Konec – zvonec, potlesk velký,
k Bruncvíkovi míříme.
Pohár vezmem – ne moc mělký,
rudé víno zkusíme.

V hospůdce jsou velké davy,
volné místo nenajdeš –
tohle je ten večer pravý,
tady dlouho pobýt chceš.

Inu – vždyť sem jednou za rok
přivezeme noviny,
máme proto všichni nárok
sdílet spolu hodiny.

Nosek – Klapý – cesta dlouhá –
Klaun – a bude pondělí.
A my si pak řeknem – ouha!
Lusk – a týden v dálavě!
(proč to čteš tak zkoumavě?)

Jiří Hlávka

Pozor !!!

VOBSKOČÁCI

V pondělí – tedy dnes – všichni živí
i přítomní přijdou v 18 hodin k domu
se sochou (proti Albíně přes ulici)

nutné!!!

Valná hromada bude
ve středu od 18 hodin
jako vždy u Albíny.

Jen jednou žena v hlavní roli

V celé budově Divadla Krakonoš je letos instalovaná expozice připomínající 230 let divadla ve Vysokém nad Jizerou. Včera jsem se tak nějak zaměřila na tu část na půdičce. Prohlížela jsem si rekvizity z nejúspěšnějšího a nejhranějšího kusu souboru, který se dočkal hned čtyř premiér, a to Cesty kolem světa za 80 dní. Pak jsem přešla k řadě portrétů prezentujících jednotlivé spolkové starosty. Zajímavý portrét je rozhodně ten prvního starosty Václava Vlka, jenž předsedal spolku hnedle dvakrát, a to v letech 1815-1830 a 1836-1850. Působí tak étericky a nepolapitelně.

Celkem je zde vystavených 22 vedoucích osobností DS Krakonoš včetně současného Karla Bárty a mě zaujalo, že žena – starostka byla jen jedna. Pouhé dva roky v letech 1967 – 1969 starostovala spolku Emilie Bartoňová, přitom platnými členkami spolku ženy podle historických análů mohly být od roku 1920.

(jn)

230 let lidového divadla ve Vysokém nad Jizerou Budova divadla Krakonoš

Vysocké nikdy neopustila odvážná myšlenka na vybudování vlastního divadla. Proto podle návrhu Bohuše Josífka došlo už 13. 11. 1904 po představení hry V. Huga Tajnosti pařížské v hostinci radnice k založení sbírky Fond ve prospěch postavení vlastního divadla. Každým rokem tak do fondu přibývala nějaká částka. O patnáct let později se na stavebním výboru hodně diskutovalo a byly stanoveny základní rozměry divadla – délka 32 m, šířka 16 m. Pozemek darovala obec.

I přes mizivou finanční hotovost se rozběhly rychlé přípravy, 3. dubna 1925 správní a stavební výbor otevíral ofertky třech stavitelů, aby se po dlouhém smlouvání rozhodlo, že stavba bude zadána staviteli Jandovi za 368 000 korun, což večer valná hromada členstva jednohlasně schválila.

Sen vysockých olohotníků se začal plnit, když 31. května 1925 byl položen základní kámen, u kterého stavitel Janda řekl: „Nechť v místech těchto kotví láska, svornost, um a věda. Práce, snaha svatá, nechť ve zdech těchto vzkvétá jak zrnka zlatá.“

Neuvěřitelné se stalo pravdou, ještě téhož roku 25. října došlo k slavnostnímu otevření Divadla Krakonoš. První loutkové divadlo Oldřich a Božena se hrálo v novém loutkovém sále, ve velkém sále za improvizovaných podmínek pak historická hra Paní mincmistrová.

Sen byl splněn, ale spolek zadlužen a ani velké úsilí nestačilo. V lednu 1943 poskytlo ministerstvo školství a osvěty 100 000 korun a spolu s oddlužovací akcí byly do konce roku 1944 dluhy smazány. Zakládajícími členy se tak po zaslání minimální částky 500 korun stalo 155 osob a organizací z celé republiky.

Roku 1951 ztrácí divadelní spolek svou volnost i majetek. Obojí je nadále vedeno a určováno státní správou zastoupenou Osvětovou besedou. Divadelníci tak jako celý národ přišli o výsadní právo rozhodovat sami o sobě. První náznaky, jak těžké období to bylo, lze vyčíst ze zápisků Františky Hejralové z června 1949. Přesto se výjimečnost spolkového ducha podařilo uchovat i následujících 38 let.

V roce 1957 byl čas na modernizaci topení, přешlo se na centrální ústřední vytápění. Po vyhoření sokolovny se balkón změnil nejdříve na promítací kabinu, aby se celých 30 let scházeli v divadle i filmoví diváci. A že jich bývalo!

Zlomovým rokem se může nazvat rok 1971, kdy Vysoké poprvé přijalo hosty a návštěvníky národní přehlídky venkovských divadelních souborů a kdy se kabina s promítacími přístroji pomalu a neustále vylepšovalo na zázemí pro občerstvení - kuchyňku. Postupně se modernizovalo i zázemí jeviště. Nová elektroinstalace v celé budově, pohodlnější sezení v hledišti...

Pokračování příště.

úterý 11. října 2016		
kdy	co	kde
8:30	Operky	velký sál
9:00		
	Jablonec nad Jiz.	
9:30	seminář	malý sál
10:15	Operky	velký sál
10:00	Jablonec nad Jiz.	
13:00	seminář KR SČDO	sokolovna
13:00	KDP mladým	hasičovna
13:30	loučení Zákupy	malý sál
13:30	loučení Bystřice	malý sál
14:30	dechovka	před divadlem
15:00	vítání Velká Bystřice	před divadlem
16:00	Detektor lži	velký sál
16:30		
17:00	Velká Bystřice	
19:30	Detektor lži	velký sál
20:00		
20:30	Velká Bystřice	
22:00	seminář KDP	půdička
22:30	společenský večer	U Medvěda

Větrník, zpravodaj XLVII. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov. Redakce Jana Fričová, Gabriela Jakoubková, ilustrace Petr Kolínský, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal.

Tisk H&H Servis

Náklad 150 ks

Cena 10 Kč